

Docents, dzimis Daugavpilī, 1891. gada 28. novembrī. Beidzis Katrīnas skolu, Pēterpilī, 1909. gadā un iestājies Pēterpils universitātes fiziko-matematiskā fakultatē, ķīmijas grupā. 1915. gadā beidzis universitāti. No 1916.—1918. g. strādājis Pēterpils kalnu institūtā, prof. P. von Veimarn'a laboratorijā, kur šī profesora vadībā specializējies dispersoidoloģijā (kolloid-ķīmijā) un sagatavojies zinātniskai darbībai. Bez tam darbojies šīnī pat laikā arī kā dabaszinātņu skolotājs Pēterpils komercizglītības izplatīšanas biedrības komercskolā. 1918. gadā ievēlēts par docentu Urālu kalna institūtā, Katrīnpilī, kur lasījis fizikālās ķīmijas kursu. 1919. gadā, institūtam evakuējoties uz Vladivostoku, komandēts uz Vladivostokas politehnisko institutu kā profesora v. i., bez tam bija kalnu fakultātes sekretārs.

1920. gadā izbraucis no Vladivostokas uz Latviju. Pēc ierašanās Latvijā ievēlēts par universitātes docentu ķīmijas fakultatē. Pašlaik J. darbojas kā universitātes vecākais docents un lasa dispersoidoloģijas, neorganiskās ķīmijas un ķīmijas vēstures kursus. Bez tam, nodibinājis un iekārtojis Latv. universitatē dispersoidoloģijas laboratoriju, kurā notiek zinātniskā darbība un praktika. Šī laboratorija līdz ar ķīmijas vispārējo laboratoriju atrodas J. pārziņā. 1928. gada 9. decembrī aizstāvēja doktora disertāciju „Ein neues Kapillarrhänomen“ un ieguva ķīmijas doktora gradu. J. ir iespiedis vairākus zinātniskus pētījumus dispersoidoloģijā, kā arī reliģiski-filosofiskus apcerējumus. Bez tam sarakstījis un iespiedis vairāk kā 15. ziniskas grāmatas, starp citu arī „Buddisma pamatmācība“, „Dzīve un reliģija“, „Dispersoidoloģijas pamati“ u. c.